

Sygn. akt VI ACa 1655/15

I. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Marcin Strobel

Sędziowie: SA Grażyna Kramarska

SO del. Magdalena Sajur – Kordula (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 30 lipca 2015 r.

sygn. akt XVII AmK 14/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1655/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2014 roku nr (...) na podstawie art. 104 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, dalej: „k.p.a.”), oraz art. 10 ust. 1 pkt 5, art. 13 ust. 1 pkt 8, art. 14 ust. 4, art. 66 ust. 2aa pkt 1 i art. 66 ust. 2ac ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tekst. jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1594 ze zm., dalej „utk”), w związku z § 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie średniego kursu złotego w stosunku do euro stanowiącego podstawę przeliczania wartości zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1692), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie nałożenia na (...) S.A. z siedzibą w W., (dalej Spółka, (...)), kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego (dalej: „Prezes UTK”, „Organ”) z dnia 19 czerwca 2013 r. /znak: (...), utrzymanej w mocy decyzją Prezesa UTK z dnia 4 października 2013 r. znak: (...)/, Prezes UTK nałożył na (...) karę pieniężną płatną do budżetu państwa w wysokości 1 022 425,80 zł, co stanowi równowartość 242 000 euro (słownie: dwustu czterdziestu dwóch tysięcy euro), czyli 2000 euro (słownie: dwóch tysięcy euro) za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 r., /znak: (...), utrzymanej w mocy decyzją Prezesa z dnia 4 października

2013 r., znak: (...)/, która to decyzja podlega natychmiastowej wykonalności, poczynając od dnia 19 września 2013 r. do dnia 17 stycznia 2014 r., polegającej na:

1. nieprawidłowym realizowaniu obowiązku udzielania pasażerom informacji o ruchu pociągów na stacjach kolejowych (...), (...) i (...), oraz
2. przekazywaniu informacji głosowych niespójnych z informacjami zamieszczonymi na wyświetlaczach na stacji (...) oraz (...).

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił odwołanie wniesione przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 17 kwietnia 2014 roku nr (...). W punkcie II wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360,00 złotych tytułem kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Spółka (...) S.A. z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy, (...) Wydział (...) pod numerem KRS (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka zarządza infrastrukturą znajdującą się na stacjach kolejowych (...), (...) oraz (...).

Decyzją z dnia 19 czerwca 2013 r., nr (...) Prezes UTK na podstawie art. 104 § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 14 ust 4 oraz z art. 10 ust 1 pkt 5 i art. 14b ust 1 i 2 w zw. z art. 13 ust. 6 utk, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie naruszenia przez (...) zakazu stosowania bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym:

I. stwierdził stosowanie przez (...) bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym polegające na nieprawidłowym realizowaniu obowiązku udzielania pasażerom informacji o ruchu pociągów na stacjach kolejowych (...), (...), (...) oraz (...), co jest niezgodne z pkt 4.2.12.1 Załącznika I do rozporządzenia Komisji UE nr 454/2011 z dnia 5 maja 2011 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu „Aplikacje telematyczne dla przewozów pasażerskich” transeuropejskiego systemu kolei;

II. stwierdził stosowanie przez (...) bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym, polegających na przekazywaniu informacji głosowych niespójnych z informacjami zamieszczonymi na wyświetlaczach na stacjach (...) oraz (...), co jest niezgodne z art. 21 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 1371/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym w zw. z pkt 4.1.2.11.1. Załącznika do Decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2007 r. dotyczącej technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu „Osoby o ograniczonej możliwości poruszania się” transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości;

III. nakazał usunięcie nieprawidłowości, o których mowa w pkt I i II decyzji poprzez zaniechanie stosowania bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w terminie 90 dni od dnia doręczenia decyzji;

IV. na podstawie art. 108 § 1 k.p.a. nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

W dniu 4 lipca 2013 roku (...) wniosła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją z dnia 19 czerwca 2013 i wniosła o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego tej decyzji.

Postanowieniem z dnia 27 września 2013 roku nr (...) Prezes UTK odmówił wstrzymania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji z dnia 19 czerwca 2013 r. nr (...), zaś decyzją z dnia 4 października 2013 roku nr (...) utrzymał w mocy wydaną w dniu 19 czerwca 2013 roku decyzję. Na skutek zaskarżenia decyzji przez Prezesa UTK, wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 roku, sygn. akt VII SA/Wa 2609/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. uchylił decyzję Prezesa UTK z dnia 4 października 2013 roku nr (...) oraz poprzedzającą ją decyzję Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 roku, jednocześnie stwierdzając, iż zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku.

Na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 r. pełnomocnicy stron zgodnie oświadczyli, że od wyroku WSA została złożona skarga kasacyjna przez Prezesa UTK.

Dnia 8 sierpnia 2013 r. (...) przygotowało listę szybkich działań które mogą radykalnie poprawić sytuację w zakresie informacji dla podróżnych na stacjach (...). Tego samego dnia (...) zwróciło się do (...) SP. z o.o. o zapewnienie dwuosobowej obsady na stacjach (...) w związku dużą ilością skarg dotyczących działania systemów SDIP na tych stacjach. (...) zaleciło wzmocnienie obsady komórek organizacyjnych Zakładu (...) zajmującego się zadaniami inwestycyjnymi polegającymi na estetyzacji infrastruktury pasażerskiej oraz przejściu obsługi systemów informacji dla podróżnych.

(...) odbywało spotkania dotyczące przejścia przez (...) urządzeń i obsługi SDIP obejmującej wygłaszanie zapowiedzi głosowych i wyświetlanie informacji wizualnej. Wreszcie Zarząd (...) podjął decyzję „przeprowadzenia do 31.10.2013 r. przez zakłady linii kolejowych przetargów lokalnych na obsługę zapowiedzi głosowych i informacji wizualnej dla lokalizacji pozostających w zarządzaniu (...) i obecnie obsługiwanych przez podmioty obce”.

W dniu 5 września 2013 r. Zarząd (...) podjął uchwałę w sprawie wprowadzenia do stosowania „Wytycznych w sprawie komunikatów megafonowych” wchodzącą w życie 15 grudnia 2013 r.

Na przystankach kolejowych (...), (...) i (...) w dniu 30 września 2013 r. przeprowadzono działania kontrolno-nadzorcze wyświetlanych i wygłaszanych automatycznie informacji o ruchu pociągów przez System Dynamicznej Informacji Pasażerskiej. Kontrola wykazała nieprawidłowości, co stało się podstawą wszczęcia postępowania o nałożenie kary pieniężnej.

Pismem z dnia 7 października 2013 r. (znak: (...)) Prezes UTK zawiadomił Spółkę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na (...) kary pieniężnej za niewykonanie decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 r. (znak: (...)), utrzymanej w mocy decyzją Prezesa UTK z dnia 4 października 2013 r. (znak: (...)).

Dołączone postanowieniem z dnia 6 listopada 2013 r. notatki służbowe z dnia 9 października 2013 r. i 4 listopada 2013 r. wskazywały, że na stacjach (...), (...) i (...) działa nieprawidłowo.

W toku postępowania w dniu 6 stycznia 2014 r. w godz. 16:00 - 20:00 oraz w dniach 7-10 stycznia 2014 r. w godz. 8:00 - 10:00 i godz. 14:00 - 17:00, w dniach 13 - 17 stycznia 2014 r. w godz. 15:00- 17:00 Prezes UTK przeprowadził oględziny funkcjonowania SDIP na dworcach kolejowych (...), (...) i (...). O przeprowadzeniu dowodu z oględzin (...) została zawiadomiona w dniu 27 grudnia 2013 r.

W toku oględzin stwierdzono liczne nieprawidłowości w funkcjonowaniu SDIP, szczegółowo wymienione przez Sąd I instancji.

W roku 2012 Spółka (...) uzyskała łączny przychód z działalności gospodarczej w kwocie 4.389.126.644,28 zł. W 2013 roku szacunkowy przychód spółki wyniósł ok. 4.370.878.575,26 zł, z czego kwota 1 542 963 246,64 stanowiła dotacje otrzymane przez Spółkę.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że ustawa o transporcie kolejowym wprowadza dwa warianty możliwości nałożenia kar pieniężnych za czyn opisany w art. 14b stanowiący, że „zakazane jest stosowanie bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym, w szczególności naruszających przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1173 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 1014) w zakresie wymogu podawania do publicznej wiadomości rozkładu jazdy dla przewozu osób, taryf i cenników, wykonywania umowy przewozu z uwzględnieniem obowiązku zapewnienia podróżnym odpowiednich warunków bezpieczeństwa i higieny oraz użycia środków transportowych odpowiednich do danego przewozu”. Po pierwsze, zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5b) karze pieniężnej podlega m.in. zarządca, który naruszył zakaz stosowania bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym, o którym mowa w art. 14b ust. 1. Po drugie, w przypadku naruszenia zakazu z art. 14b ust. 1 Prezes wydaje decyzję, o której mowa w art. 13

ust. 6, czyli „w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów, decyzji lub postanowień z zakresu kolejnictwa Prezes UTK wydaje decyzję określającą zakres naruszenia oraz termin usunięcia nieprawidłowości”. Wówczas według art. 66 ust. 2aa utk Prezes UTK może nałożyć, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 5.000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji, o których mowa w art. 13 ust. 6 utk.

Zdaniem Sądu w zależności od podstawy prawnej nałożenia kary, jest albo nie jest możliwe badanie przesłanek z art. 14b ust. 1 utk. Wówczas, gdy kara jest nakładana na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 5b utk dokonuje się oceny, czy doszło do naruszenia zakazu stosowania bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym. Natomiast gdy kara jest konsekwencją zwłoki w wykonaniu decyzji o której mowa w art. 13 ust. 6 utk, ocena zasadności nałożenia kary sprowadza się do ustalenia, czy (i) wydano decyzję na podstawie art. 14b w związku z art. 13 ust. 6 utk, (ii) czy miała miejsce zwłoka, (iii) czy wymiar kary uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Znamienne jest bowiem, że dla decyzji wydanych na podstawie art. 14b ust. 1 utk, odwołanie przysługuje do sądów administracyjnych, a jedynie w zakresie kar mających u podłoża praktykę z art. 14b ust. 1 utk do sądu ochrony konkurencji i konsumentów. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 5 utk „od decyzji wydanych przez Prezesa UTK rozstrzygających co do istoty w sprawach, o których mowa w art. 29 ust. 1i oraz ust. 5, art. 33 ust. 8 oraz art. 66 ust. 1, 2, 2aa i 3, przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji”. W tym katalogu spraw nie jest wymieniona sprawa, o której mowa w art. 14b ust. 1 utk. Oznacza to tym samym, że przy odwołaniu od decyzji nakładającej karę na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 5b utk sąd ochrony konkurencji i konsumentów badając zasadność nałożenia kary ocenia czy doszło do naruszenia zakazu z art. 14b ust. 1 utk, natomiast gdy kara jest nałożona na podstawie art. 66 ust. 2aa utk, sąd ochrony konkurencji i konsumentów nie może badać zarzutów dotyczących samej praktyki. Tymczasem odwołanie (...) jest oparte w całości na zarzutach dotyczących uchybieniu art. 14b ust. 1 utk a nie wykazywaniu, że nie było zwłoki w wykonaniu decyzji opartej na art. 14b ust. 1 w związku z art. 13 ust. 6 utk.

Decyzja z dnia 19 czerwca 2013 r. (utrzymana w mocy 4 października 2013 r.) oparta była na podstawie art. 14b ust. 1 i 2 w związku z art. 13 ust. 6 utk i stwierdzała stosowanie bezprawnych praktyk naruszających zbiorowe interesy pasażerów w transporcie kolejowym i nakazywała usunięcie tych nieprawidłowości.

Sąd wskazał, że zgodnie z dyspozycją art. 130 § 1 i 2 k.p.a., przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nieostateczna nie ulega wykonaniu, wniesione odwołanie w terminie wstrzymuje zaś wykonanie decyzji do czasu podjęcia decyzji przez organ odwoławczy. Inaczej jest, gdy decyzji nieostatecznej zostanie nadany rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 108 k.p.a. Rozstrzygnięcie w sprawie nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, jeżeli rygor ten jest nadawany w chwili wydania decyzji, stanowi jej składnik. Analogicznie do kwestii tej odnosi się piśmiennictwo, w którym wskazuje się, że klauzula o natychmiastowej wykonalności decyzji powinna być sformułowana jasno i przejrzysto, albowiem rygor zawarty w decyzji stanowi element merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, wymagający umotywowania w uzasadnieniu decyzji (por. J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2009, s. 419).

Rozstrzygnięcie, o którym mowa w art. 108 § 1 k.p.a., jeżeli jest wprowadzane do decyzji oznacza, że rozstrzygnięcie to nie może być przedmiotem „osobnego zażalenia” a brak przeszkód aby przedmiotem odwołania od decyzji uczynić jedynie rozstrzygnięcie w sprawie nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności (por. A. Wróbel (w:) M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. LEX 2013).

Przebieg postępowania administracyjnego w ocenie Sądu I instancji wskazuje, że mimo, iż decyzja jest nieostateczna, ale ze względu na nadanie jej rygoru natychmiastowej wykonalności stanowiącego składnik merytorycznego rozstrzygnięcia musi zostać wykonana i jej adresat (tu: (...)) jest zmuszony do podporządkowania się jej rozstrzygnięciu, zanim kontrola odwoławcza potwierdzi legalność decyzji. Nie zmienia tej konstatacji uchylenie decyzji z 4 października 2013 r. i poprzedzającej decyzji z 19 czerwca 2013 r. wyrokiem Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2014 r. i stwierdzenie przez ten Sąd, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku.

Stwierdzenie przez sąd pierwszej instancji, że uchylona decyzja (czy też decyzje, jak w niniejszej sprawie) nie podlega wykonaniu oznacza, że decyzja ta (czy też decyzje te) nie wywołuje skutków prawnych, które wynikają z jej rozstrzygnięcia od chwili wydania wyroku, mimo że wyrok uchylający tę decyzję (te decyzje) nie jest jeszcze prawomocny (por. wyrok NSA z dnia 29 lipca 2004 r. sygn. akt OSK 591/04, opubl. ONSAiWSA 2004/2/32, post. NSA z 22.1.2008 r., II GSK 27/08, Legalis). Sąd I instancji wskazał, że mocą powyższego orzeczenia decyzja nie podlega wykonaniu od 5 czerwca 2014 roku. Natomiast do tego dnia decyzja podlegała wykonaniu ze względu na nadany rygor natychmiastowej wykonalności, który nie został ani uchylony ani wstrzymany. Samo zaś uchylene decyzji, której nadano rygor nie oznacza, że uchylene decyzji wywołuje skutek wsteczny. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że uchylene decyzji wywiera skutek ex nunc (od momentu wydania orzeczenia sądowego w tym przedmiocie), zaś stwierdzenie nieważności ex tunc (skutek wsteczny, od dnia wydania wzruszonej decyzji). A zatem środki prawne wymienione w art. 145 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2012 poz. 270, dalej: p.p.s.a.) odnoszą co do zasady skutek pro futuro (i ex nunc). Dzieje się tak w szczególności, gdy sąd administracyjny I instancji uchyla zaskarżoną decyzję lub postanowienie (por. wyrok NSA z dnia 18 października 2005 r., sygn. akt II FSK 351/05, Lex nr 193470). Jedynie w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu na mocy art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. można mówić o wstecznym działaniu wyroku sądu administracyjnego.

Orzeczenie z dnia 5 czerwca 2014 r. wydano na podstawie art. 145 §1 pkt 1 lit a i c p.p.s.a. co wywołuje skutki ex nunc.

W odwołaniu (...) podnosił naruszenie prawa materialnego (art. 21 ust. 1 Rozporządzenia 1371/2007/WE, pkt 4.2.12.1 TAP TSI, pkt 4.1.2.11.1 PRM TSI) a nie argumenty przeciwko zwłoce w wykonaniu decyzji. Prezes UTK w decyzji z dnia 19 czerwca 2013 r. (...) utrzymanej w mocy decyzją z dnia 4 października 2013 r. nr (...) uznał, że doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego. Sąd rozpoznając niniejsze odwołanie nie jest władny do badania prawa materialnego zastosowanego w decyzji, od której przysługuje odwołanie do sądu administracyjnego. Doszłoby do podwójnej kontroli tego samego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy wskazał, że (...) przyznał, że był w zwłoce w wykonaniu decyzji (nagranie rozprawy z 16.07.2015 r. 00:07:50). Negował włączenie nieprawidłowości w działaniu systemu zaobserwowanych na stacji (...). Zgodnie z art. 4.2.12 (...) dotyczącym obsługi udzielania informacji na terenie stacji, parametr ten określa, w jaki sposób zarządca stacji udziela na jej terenie klientom informacji o kursowaniu pociągów. Przepisy te stosuje się tylko wówczas, gdy miała miejsce odnowa, istotna modernizacja lub montaż nowego systemu zapowiedzi słownych lub wyświetlaczy.

Przepisy niniejszego podstawowego parametru stosuje się przynajmniej w odniesieniu do stacji, na których zatrzymują się pociągi w ramach świadczenia usługi międzynarodowej. Z tego wynika, że warunkiem jest (i) odnowa, istotna modernizacja lub montaż nowego systemu zapowiedzi słownych lub wyświetlaczy oraz (ii) przynajmniej w odniesieniu do stacji, na których zatrzymują się pociągi w ramach świadczenia usługi międzynarodowej. Bezsporne jest, że na stacji (...) działał nowy system zapowiedzi słownych i wyświetlaczy oraz jest to stacja, na której zatrzymują się pociągi. Natomiast element zatrzymywania się pociągów w ramach świadczenia usługi międzynarodowej jest jedynie wyznacznikiem dla obligacyjnego stosowania parametru. System może być bowiem stosowany na każdej stacji.

(...) przyznał, że były nieprawidłowości na stacjach (...) i (...), ale nie zgadza się z uznaniem za nieprawidłowość:

- brak zapowiedzi głosowej gdy była zapowiedź wizualna,
- brak informacji na wyświetlaczu/zapowiedzi wizualnej, gdy była zapowiedź głosowa,
- wyświetlanie krawędzi peronu czy zapowiedzi wjazdu „tuż przed” wjazdem pociągu,

- podział pociągu na dwa składy, SDIP był prawidłowy a błędna informacja na pociągu który był dzielony na dwa pociągi,
- brak wygaszenia informacji o pociągu, który odjechał ze stacji.

Trafnie w ocenie Sądu Okręgowego, Prezes UTK podnosił, że (...) podjął decyzję o informowaniu podróżnych za pomocą dwóch kanałów wskazanych w pkt 4.2.21.1 (...), a więc o świadczeniu usługi zapowiedzi głosowych i wizualnych, za co przyporządkowano stawki. W sytuacji gdy na danej stacji są wygłaszane automatyczne komunikaty głosowe, zapewnienie ich spójności z komunikatami wizualnymi oznacza każdorazowe przekazywanie informacji za pomocą obu kanałów. Informacje dotyczące ruchu pociągów powinny być aktualne i rzetelne. Nie sposób traktować wyświetlania na tablicach SDIP nieaktualnych informacji o pociągach, które już odjechały (zwłaszcza w sytuacji, gdy przy tej samej krawędzi oczekuje już kolejny pociąg) jako realizacji obowiązku informowania o ruchu pociągów. Przekazywanie precyzyjnych i aktualnych komunikatów ma szczególne znaczenie w momencie największego ruchu pociągów. Przypadek dzielenia się składu pociągu z informacją o stacji docelowej na tablicach SDIP nie odpowiadał rzeczywistości. Podobnie poważnym problemem było wskazywanie składów, które odjechały bez wyświetlenia adnotacji „odjechał” co wprowadzało podróżnych w błąd.

Sąd uznał, że zgromadzony materiał dowodowy z przeprowadzonych oględzin w wybiórczych dniach i godzinach stycznia, potwierdza nieprawidłowości działania systemu SDIP, do których usunięcia (...) był zobowiązany od dnia 19 września 2013 r. na mocy decyzji z dnia 19 czerwca 2013 r. W postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją dowiedziono, że do dnia 17 stycznia 2014 r. (ostatniego dnia oględzin) nieprawidłowości nie zostały usunięte. Prezes UTK słusznie więc uznał zwłokę w wykonaniu decyzji przez okres 121 dni, tj. od dnia 19 września 2013 r. do dnia 17 stycznia 2014 r.

Odnosnie kary nałożonej na przedsiębiorcę Sąd I instancji uznał, że niewykonanie obowiązku przez (...) miało miejsce przez długi okres na jednym z największych dworców kolejowych w Polsce, tj. (...), (...) i (...). Pogłębiało to dyskomfort podróżnych korzystających z usług przewozu kolejowego i wpisywało się z niczego nie wynikającą aprobatę dla ogólnego chaosu związanego z wprowadzaniem zmian, na którym cierpi jakość usług i poszanowanie praw podróżnych. Wskazał również iż (...) jest zarządcą i nie ma łagodzącego wpływu na wymiar kary fakt, że od 15 grudnia 2013 r. przejęła fizyczną obsługę SDIP. Protokoły z oględzin świadczą zaś, że uchybienia miały miejsce w okresie, gdy (...) fizycznie obsługiwała system. W ocenie Sądu wpływa natomiast na wymiar kary fakt, że dotychczas odwołujący nie był karany za niewykonanie decyzji dotyczącej realizacji obowiązków informacyjnych oraz, że działalność związana z transportem kolejowym stanowi dominujący udział w całkowitej działalności spółki.

Przy ustalaniu wymiaru kary uwzględniono również wyniki finansowe (...), by kara była dolegliwa i należycie spełniała swoje funkcje, i nie była ustalana abstrakcyjnie, w oderwaniu od kondycji ekonomicznej karanego przedsiębiorcy, w tym osiągniętych przez niego przychodów. (...) ma wysoki przychód za rok 2013 r., chociaż podkreślono, że prowadzi dodatkowo program modernizacji infrastruktury kolejowej.

Wskazano, że odstąpienie od nałożenia na (...) kary pieniężnej stanowiłoby w istocie przyzwolenie na nie respektowanie decyzji Prezesa UTK. Przyjęty miernik 2000 euro za dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 r. (...) utrzymanej w mocy decyzją z dnia 4 października 2013 r. nr (...) uwzględnia w ocenie Sądu Okręgowego przedział określony art. 66 ust. 2aa utk i dyrektywy wymiaru kary. Kara jest i adekwatna i proporcjonalna do popełnionego czynu. Nieprawidłowości w działaniu SDIP tylko w porze oględzin świadczą o skali naruszeń praw pasażerów, a skala tych naruszeń wypacza standardy udzielania informacji na terenie stacji.

O kosztach postępowania Sąd I instancji rozstrzygnął zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi UTK złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., nr 490 j.t).

Apelacją z dnia 23 września 2015 roku powód (...) S.A. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie prawa materialnego:

a. poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 66 ust. 2aa 1) utk polegające na błędnym uznaniu, że istniały przesłanki nałożenia na Powoda kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 14 kwietnia 2014 roku, nakazującej usunięcie nieprawidłowości w zakresie,

podczas gdy, okoliczności faktyczne na jakich oparta została decyzja, są niezgodne z rzeczywistym stanem faktycznym bowiem powód usunął nieprawidłowości wskazane przez Prezesa UTK w decyzji z dnia 19 czerwca 2013 roku o sygn. (...) oraz utrzymującej ją w mocy decyzja z dnia 4 października 2013 roku o sygn. (...), zaś infrastruktura kolejowa do której przedmiotowa decyzja się odnosiła, zgodna jest z wymogami określonymi w ramach przedmiotowej sprawy, a w związku z tym nie zachodzą przesłanki do nałożenia kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa UTK;

b. poprzez błędną wykładnię przepisu 66 ust. 2aa 1) utk polegające na przyjęciu przez Sąd, iż przedmiotowy przepis zawiera wytyczne dla sądu co do zakresu rozpoznawania odwołań od decyzji w szczególności, ograniczenia co do dopuszczalności przeprowadzeni dowodów na okoliczność prawdziwości stanu faktycznego stanowiącego podstawę do wydania decyzji Prezesa UTK z dnia 14 kwietnia 2015 roku, podczas gdy przedmiotowy przepis skierowany jest do regulatora rynku kolejowego i określa wyłącznie granice kary pieniężnej i przypadki w jakich kara taka może być nałożona

c. poprzez niezastosowanie pkt 4.2.12.1 w zw. z pkt 4.2.12. Załącznika I do Rozporządzenia Komisji (UE) nr 454/2011 z dnia 5 maja 2011 roku (dalej: (...)), dotyczącego praw i potrzeb niepełnosprawnych pasażerów na kolei, podczas gdy, jego zastosowanie przez Sąd i prawidłowa interpretacja prowadzą do wniosku, że Powód nie pozostawał w zwłóce w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 roku o sygn. (...) oraz utrzymującej ją w mocy decyzja z dnia 4 października 2013 roku o sygn. (...), ponieważ nie doszło do naruszenia powyższego przepisu,

a. poprzez niezastosowanie art. 21 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 maja 2011 roku (dalej: „Rozporządzenie 1371”), dotyczącego praw i potrzeb niepełnosprawnych pasażerów na kolei, podczas gdy, jego zastosowanie przez Sąd i prawidłowa interpretacja prowadzą do wniosku, że powód nie pozostawał w zwłóce w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 roku o sygn. (...) oraz utrzymującej ją w mocy decyzja z dnia 4 października 2013 roku o sygn. (...), ponieważ nie doszło do naruszenia powyższego przepisu,

a. poprzez niezastosowanie pkt 4.1.2.11.1 załącznika do Decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2007 roku 2008/164/WE (dalej: „PRM TSF”), dotyczącego praw i potrzeb niepełnosprawnych pasażerów na kolei, podczas gdy, jego zastosowanie przez Sąd i prawidłowa interpretacja prowadzą do wniosku, że Powód nie pozostawał w zwłóce w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 roku o sygn. (...) oraz utrzymującej ją w mocy decyzja z dnia 4 października 2013 roku o sygn. (...), ponieważ nie doszło do naruszenia powyższego przepisu,

II. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a. przepisu art. 233 § 1 w zw. z 229 k.p.c., poprzez dowolną ocenę dowodów, a mianowicie błędną interpretację słów pełnomocnika powoda podczas rozprawy w dniu 16 lipca 2015 roku (00:07:50) i przyjęcie iż pełnomocnik przyznał, że powód pozostawał w zwłóce wskazanej jako podstawa wydania decyzji z dnia 17 kwietnia 2014 roku,

b. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez faktyczne pominięcie istotnego w sprawie materiału dowodowego (formalnie dopuszczonego przez Sąd), w procesie rozstrzygnięcia sporu będące następstwem uznania że sąd I instancji nie ma

kompetencji do badania podstawy materialnoprawnej (okoliczności faktycznych) na jakich oparta została zaskarżona decyzja,

c. przepisu art. 232 k.p.c. w zw. 6 k.c., poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie że pozwany sprostał ciężarowi dowodu, udowodnienia istnienia przesłanek do nałożenia kary pieniężnej, podczas gdy, poza treścią decyzji pozwany nie zaproponował jakichkolwiek materiałów dowodowych w szczególności, dowodów potwierdzających że ziszczyły się przesłanki nałożenia kary pieniężnej wskazane w decyzji Prezesa UTK z dnia 14 kwietnia 2014 roku,

d. art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez jego nie zastosowanie i odmowę zawieszenia przedmiotowego postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania sędowoadministracyjnego, w sytuacji w której Sąd 1 instancji uznaje iż nie posiada kompetencji do badania treści decyzji w zakresie zgodności okoliczności faktycznych, a decyzja Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 roku o sygn. (...) oraz utrzymująca ją w mocy decyzja z dnia 4 października 2013 roku o sygn. (...), będące podstawą do wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, zostały uchylone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 roku o sygn. VII SA/Wa 2609/13, w związku z czym istnieją uzasadnione podstawy do przyjęcia, iż rozstrzygnięcie niniejszego postępowania jest w pełni zależne od rozstrzygnięcia prejudycjalnego jakim jest decyzja administracyjna o zobowiązaniu do usunięcia nieprawidłowości która stanowi podstawę nałożenia kary pieniężnej a która uchylona została przez WSA w W.

c. art. 479⁶⁵ § 1 pkt w zw. z rozumianym a contrario art. 321 § 1 k.p.c., poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie że Sąd związany jest decyzją Prezesa UTK z dnia 14 kwietnia 2014 roku, w zakresie wskazanych w tej decyzji okoliczności faktycznych stanowiących podstawę nałożenia kary pieniężnej, podczas gdy rolą i obowiązkiem Sądu I instancji jest rozstrzygnięcie o prawidłowości decyzji regulatora rynku kolejowego i jej zgodności przepisami prawa tak w zakresie elementów formalnych decyzji jak również jej podstaw materialnoprawnych.

Na podstawie powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie odwołania powoda i uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 17 kwietnia 2014 roku nr (...) w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji w celu ponownego rozpatrzenia sprawy.

Dodatkowo powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed tymi instancjami według norm prawem przepisanych.

Pismem procesowym z 22 października 2015 roku pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Nie potwierdziły się zarzuty apelującego dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje. Materiał dowodowy został oceniony wszechstronnie i wnikliwie. W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak np.: uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980r., II URN, OSNC 1980/10/200). Jeśli tylko z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie

uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. I ACa 21/11).

Apelujący zarzucając Sądowi I instancji dowolną ocenę dowodów powołał się na błędną - w jego ocenie - interpretację słów pełnomocnika powoda podczas rozprawy w dniu 16 lipca 2015 roku (00:07:50) i przyjęcie iż pełnomocnik przyznał, że powód pozostawał w zwłoce wskazanej jako podstawa wydania zaskarżonej decyzji. Tymczasem Sąd I instancji swoich ustaleń odnośnie wykonania przez powoda zaleceń usunięcia uchybień wymienionych w decyzji z dnia 19 czerwca 2013r. (utrzymanej w mocy decyzja z dnia 4 października 2013r. nr (...)) nie oparł na przyznaniu przez stronę, lecz na ocenie zebranych dowodów, przede wszystkim niekwestionowanych notatek służbowych sporządzonych przez pracowników pozwanego w okresie wrzesień - listopad 2013r., materiałów audiowizualnych z czynności kontrolnych, protokołów kontrolnych sporządzonych na skutek oględzin przeprowadzonych w dniu 6 stycznia 2014 r. w godz. 16:00 - 20:00 oraz w dniach 7-10 stycznia 2014 r. w godz. 8:00 - 10:00 i godz. 14:00 - 17:00, w dniach 13 - 17 stycznia 2014 r. w godz. 15:00- 17:00 dotyczących funkcjonowania SDIP na dworcach kolejowych (...), (...) i (...). Wystąpienie ustalonych przez Sąd I instancji uchybień, ich rodzaju i daty wystąpienia nie może budzić wątpliwości i świadczy jednoznacznie, że zalecenia z decyzji z dnia 19 czerwca 2013r. nie zostały wykonane przez powoda w wyznaczonym przez Prezesa UTK 90- dniowym terminie.

Podobnie nie doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak rozważenia materiału dowodowego dotyczącego okoliczności faktycznych będących podstawą wydania decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013r. (utrzymanej w mocy decyzja z dnia 4 października 2013r. nr (...)). Rozstrzygnięcie sprawy niniejszej zależało od decyzji z dnia 4 października 2013r., zaś podkreślenia wymaga, że decyzja powyższa jest ostateczna i prawomocna. Powód nie może zatem skutecznie podważyć treści obowiązków, które zostały w niej określone.

Nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 232 k.p.c. w zw. 6 k.c., poprzez uznanie że pozwany sprostał ciężarowi dowodu - udowodnienia istnienia przesłanek do nałożenia kary pieniężnej. Pozostawanie przez powoda w zwłoce w wykonaniu decyzji z dnia 19 czerwca 2013r. (utrzymanej w mocy decyzja z dnia 4 października 2013r. nr (...)) wynika jednoznacznie z materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu administracyjnym. Dowód z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym został przez Sąd dopuszczony i przeprowadzony. Nie sposób więc uznać, że pozwany nie udowodnił faktu pozostawania przez powoda w zwłoce w wykonaniu powyższej decyzji administracyjnej, co stanowi przesłankę do nałożenia przez niego kary pieniężnej.

Zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. okazał się uzasadniony. Sąd II instancji uznając podstawę wskazaną w powyższym przepisie, zawiesił postępowanie apelacyjne do czasu rozpoznania przez Naczelny Sąd Administracyjny skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. od decyzji Prezesa UTK z dnia 4 października 2013r. nr (...) w przedmiocie stwierdzenia stosowania bezprawnych praktyk naruszających interesy pasażerów w transporcie krajowym i nakazania usunięcia nieprawidłowości. Wobec oddalenia skargi kasacyjnej (...), stwierdzić należy, że nie doszło do wyeliminowania powyższej decyzji z obrotu prawnego ani stwierdzenia jej nieważności, stąd mogła być ona podstawą wydania decyzji będącej przedmiotem zaskarżenia w niniejszym postępowaniu. Z tych samych względów niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 479⁽⁶⁵⁾ § 1 pkt w zw. z rozumianym a contrario art. 321 § 1 k.p.c., poprzez uznanie że SOKiK związany jest decyzją Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013r. (utrzymanej w mocy decyzja z dnia 4 października 2013r. nr (...)) w zakresie wskazanych w tej decyzji okoliczności faktycznych stanowiących podstawę nałożenia kary pieniężnej. Należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, że gdy kara zostaje nałożona na podstawie art. 66 ust. 2aa utk, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może badać zarzutów dotyczących samej praktyki. Tymczasem odwołanie (...) oparte było w całości na zarzutach dotyczących uchybieniu art. 14b ust. 1 utk, nie zaś wykazywaniu, że nie było zwłoki w wykonaniu decyzji opartej na art. 14b ust. 1 w związku z art. 13 ust. 6 utk.

Sąd I instancji prawidłowo zastosował również przepisy prawa materialnego tj. art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 2007r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 1594 ze zm.- dalej jako: utk) w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 13 ust. 1 pkt 8 utk do zadań Prezesa UTK należy nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie.

Zgodnie z art. 66 ust. 2aa utk Prezes UTK, uwzględniając zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, może nałożyć, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 5000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji, o której mowa w art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 1 i 2, art. 14a ust. 4 i ust. 6 pkt 2 oraz art. 25 ust. 1 i 2. W niniejszym przypadku kara została nałożona za zwłokę w wykonaniu decyzji o której mowa w art. 13 ust. 6 utk, stanowiącego, że w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów, decyzji lub postanowień z zakresu kolejnictwa Prezes UTK wydaje decyzję określającą zakres naruszenia oraz termin usunięcia nieprawidłowości. Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że w przypadku kary za zwłokę w wykonaniu decyzji z art. 13 ust. 6 utk ocena sądu ogranicza się do sprawdzenia, czy decyzja została wydana na podstawie art. 14b w zw. z art. 13 ust. 6 utk, czy doszło do zwłoki oraz, czy wymiar kary uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Z tych względów bezzasadne okazały się zarzuty apelacji dotyczące niezastosowania następujących przepisów: pkt 4.2.12.1 w zw. z pkt 4.2.12 Załącznika I do Rozporządzenia Komisji (UE) nr 454/2011 z dnia 5 maja 2011r. w sprawie technicznej specyfikacji Inter operacyjności odnoszącej się do podsystemu „Aplikacje telepatyczne dla przewozów pasażerskich” transeuropejskiego systemu kolei (Dz.Urz. L nr 123 z 12 maja 2011r., dalej jako: (...)), przepisu art. 21 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz.Urz. UE nr 315 z 3 grudnia 2007r.- dalej jako: rozporządzenie (...)) oraz przepisów z pkt 4.1.11.1 Załącznika do Decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2007r. dotyczącej technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu „Osoby o ograniczonej możliwości poruszania się” transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz.Urz.L nr 64 z 7 marca 2008r. ze zm., dalej jako: (...)).

Naruszenie wymienionych przepisów było przyczyną wydania przez Prezesa UTK decyzji z dnia 4 października 2013r. (...), utrzymującej w mocy decyzję z dnia 19 czerwca 2013r. (...). Ostatecznie kwestia ta była przedmiotem rozważań przez Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z dnia 30 marca 2017r. (II GSK 301/17) oddalił skargę kasacyjną powoda od wyroku WSA w W.. NSA stwierdził, że (...) poprzez przekazywanie informacji głosowych niespójnych z informacjami zamieszczonymi na wyświetlaczach na stacjach, co było wynikiem niesprawnie działającego systemu informacji SDIP, naruszył prawa pasażerów o ograniczonej możliwości poruszania się (osób niepełnosprawnych). Obowiązek zachowania spójności tych informacji spoczywa na przedsiębiorstwie kolejowym i zarządcy stacji. Zgodnie z art. 21 ust. 1 Rozporządzenia 1371 przedsiębiorstwo kolejowe i zarządca stacji zapewniają- dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej - dostępność stacji, peronów, taboru kolejowego i innych pomieszczeń. NSA nie miał wątpliwości, że przepis ten może mieć zastosowanie również do oceny spełnienia przez zarządcę infrastruktury kolejowej jego obowiązków informacyjnych wobec pasażerów, ponieważ wprowadzające w błąd informacje, a w szczególności sprzeczność komunikatów głosowych i wizualnych dotyczących aktualnego rozkładu jazdy pociągów z danego dworca kolejowego, powodują dodatkową trudność komunikacyjną, połączoną z brakiem bezpieczeństwa takich osób. NSA wskazał, że w orzecznictwie zaznacza się, że według punktu 6 preambuły (...), informacje udzielane pasażerom powinny być zgodnie z wymogami (...), których celem jest zwiększenie dostępności transportu kolejowego dla osób o ograniczonej możliwości poruszania się. Natomiast zgodnie z punktem 4.1.2.11.1 (...) na terenie stacji wszystkie podawane informacje powinny być spójne oraz zgodne z przepisami europejskimi lub krajowymi. Tam gdzie zastosowano informację dynamiczną, powinna być ona spójna z kluczowymi informacjami podawanymi ustnie. Tymczasem na stacjach, których dotyczyła zaskarżona decyzja zapowiedzi megafonowe nie pokrywały się z informacjami widniejącymi na wyświetlaczach. Powodowało to dezorientację, albowiem pasażerowie nie wiedzieli, która informacja jest prawidłowa. Sytuacja ta była uciążliwa nie tylko dla osób o ograniczonej możliwości poruszania się, lecz dla wszystkich pasażerów, było zatem sprzeczne z art. 21 ust. 1 Rozporządzenia 1371 w zw. z pkt 4.1.2.11.1 (...). Naruszało to zbiorowe interesy pasażerów o ograniczonej sprawności ruchowej, do których na podstawie pkt 2.2

(...) zalicza się m.in. osoby niedowidzące i osoby niewidzące, stanowiące grupę do której kierowane są komunikaty głosowe. NSA ocenił również jako niezasadny zarzut naruszenia przepisów pkt 4.2.12.1 w zw. z pkt 4.2.12 (...), uznając za prawidłowe stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, że nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia fakt, iż stacja kolejowa (...) nie należy nominalnie do systemu transeuropejskiego kolei, skoro została objęta systemem SDIP w związku z organizacją (...) w (...), a (...) w ramach realizacji zadania unowocześniania i usprawnienia działania infrastruktury kolejowej zobowiązała się do wprowadzenia systemu SDIP, także na tej stacji.

Jak wskazano decyzja powyższa jest ostateczna. Powód nie może skutecznie podważyć treści obowiązków, które zostały w niej określone.

Stan nieusunięcia stwierdzonych nieprawidłowości istnieje tak długo, jak którekolwiek z uchybień nie zostanie usunięte. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie, podobnie jak w wyroku z dnia 10 sierpnia 2017r. wydanym w sprawie o sygn. akt. VI ACa 511/16 stoi na stanowisku, że w badanej sprawie należy zastosować standardy analityczne analogiczne do tych, które ustalił Sąd Najwyższy w sprawach regulacyjnych dotyczących innych rodzajów regulowanej działalności gospodarczej. W uwagę zasługuje zwłaszcza wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III SK 36/14. W orzeczeniu tym wskazano, że „zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego do stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorstwo energetyczne ciążących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób niezgodny z wiążącym go nakazem albo zakazem”, ale „przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie odpowiedzialności za naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym”. Za przeniesieniem na płaszczyznę prawa kolejowego przedstawionego standardu przemawiają względy funkcjonalne. Brak argumentów przemawiających za tym, iż w relewantnej sferze prawa kolejowego stosować należy znacznie łagodniejsze zasady nakładania kar aniżeli w prawie energetycznym czy telekomunikacyjnym. Uchybienia przedsiębiorców kolejowych prowadzić mogą do tragicznych konsekwencji i zapewnienie skuteczności systemu realizacji ich zobowiązań leży w żywotnym interesie publicznym. Przedsiębiorcy kolejowi prowadzą natomiast wysoce wyspecjalizowaną działalność i można od nich zasadnie oczekiwać, że będą w stanie skutecznie realizować zobowiązania, których treść została ustalona w ostatecznych decyzjach Prezesa UTK. Ewentualne nałożenie na przedsiębiorcę zobowiązań, których nie może spełnić przy dołożeniu należytej staranności stanowi mogłoby podstawę do podważenia pierwotnej decyzji Prezesa UTK. Ewentualny brak możliwości realizacji decyzji, który mógłby hipotetycznie wyłączać dopuszczalność nałożenia kary za „zwłokę” musiałyby mieć charakter następczy – dotyczyć elementów, których treść nie wynika z decyzji pierwotnej. W niniejszej sprawie taka okoliczność nie miała miejsca.

Prezes Urzędu wykazał w sposób jednoznaczny, że powód w takiej zwłoce pozostawał, uchybienia, których nie usunięto były bardzo liczne i miały one miejsce w okresie od 19 września 2013r. do 17 stycznia 2014r.

Niewykonanie obowiązku przez (...) miało miejsce przez długi okres czasu na kilku z największych dworców kolejowych w Polsce, tj. (...), (...) i (...). Jednocześnie uwzględniono, że powód dotychczas nie był karany za niewykonanie decyzji dotyczącej realizacji obowiązków informacyjnych oraz, że działalność związana z transportem kolejowym stanowi dominujący udział w całkowitej działalności spółki. Przy ustalaniu wymiaru kary uwzględniono również wyniki finansowe (...), by kara była dolegliwa i należycie spełniała swoje funkcje, i nie była ustalana abstrakcyjnie, w oderwaniu od kondycji ekonomicznej karanego przedsiębiorcy, w tym osiągniętych przez niego przychodów. (...) osiągnęło wysoki przychód za rok 2013 r. (ponad 4 miliardy złotych), jednocześnie uwzględniono, że prowadzi dodatkowo program modernizacji infrastruktury kolejowej.

sąd I instancji zasadnie przyjął, że odstąpienie od nałożenia na (...) kary pieniężnej stanowiłoby w istocie przyzwolenie na nie respektowanie decyzji Prezesa UTK. Przyjęty miernik 2000 euro za dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 19 czerwca 2013 r. (...) utrzymanej w mocy decyzją z dnia 4 października 2013 r. nr (...) uwzględnia przedział określony art. 66 ust. 2aa utk i dyrektywy wymiaru kary.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kara jest proporcjonalna do popełnionego czynu. Z tych względów na mocy art. 385 k.p.c. apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym ustalono na mocy § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 490 ze zm.).